

Publicerad 2024-05-04 11:05 av Lena Söderkvist

Att äntra en brygga

Abborrar, näsborrar och kardborrar

Det skulle fiskas uti lilla dammen
med håv och metspö glatt man gav sig ut
På vägen nickades det åt små lammen
från deras mödrar, samt från bondens stut
Det var Sven-Ivar och hans granne Pelle
och dennes syster, lilla blonda Siv
som alla var på väg till samma ställe
och gladde sig åt lovets fria liv

Sven-Ivars näsa röd var som pionen
av allt som i den friska vind for runt
från vilda blomman som från trädgårdsklonen
ty mediciner tyckte han var strunt
Men lilla Siv var inte bättre, stackar'n
som nyste på i grannens slika spår
och Pelle brydde sig ej alls, den rackar'n
om attjo, prosit eller täppa svår

Mitt över ängar barnen kom att gena
där växte allt i fagra örters väg
Från ilsken geting tvingades man skena
emellertid, och efter snabba steg
var man så framme vid den lilla ponden
Bland vass och tistlar glänste den så grann
och höga björkar ståtade i fonden
Sven-Ivar fyllde vatten i sin spann

På bryggan steg man ut, den hördes knarra
men Pelle skrattade, Sven-Ivar med
ty inte skulle de väl till att darra
för gamla plankors skull som snart var ved
och båda nyste till med röda näsor
Dock Siv var rädd, sprang in till dammens strand
att leta snäckor som man gör på resor
inunder hettans sol i kryddors land

Fem fiskar fick man snart i vattenhinken

och männe skulle de ha blivit fler
om blott man lyssnat och man fattat vinken
när bryggan varnade alltmer och mer
förflyttat sig till stranden, mjuka, torra
och nöjt sig med sin fiskelycka där
Vem skulle klander ge, vem skulle knorra
som hade hört ett gnissel som det här

När bryggan rasade till fiskars glädje
de kunde åter simma i sin damm
Först smet en bort, en till, och så den tredje
till slut de sista, till två pojkars harm
Blott hink och spö man lyckades att rädda
på stranden kvar var Siv, bekymrad nog
Nu gällde det att inte alls bli sedda
när skyndsamt hemåt med sin sorg man drog

Just därför valdes att på gamla ängar
och bakom buskar, tyst som ungar kan
i hast till stugorna och utan svängar
fly hem med våta kläder, spön och spann
Det stack förunderligt i hår och kläder
på grund av kardborrblommor där man gått
Så fick man höra om sin tur med väder
samt att envar var lik en igelkott.

29/3 2024

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten